

LBRIS

We know
books

Marilena Timofte

Mlădițe de iubire

Poezii

LETRAS

Promovăm autorii români

Viața în caruselul iubirii	7
Răsfăț	11
Firesc	12
Îndemn la firesc	13
Pedestal	14
Mozaic	15
Dans iluzoriu	16
Resimțire	17
Darul divin	18
Pescărușul Freedom	19
Concert de harpă	21
Pravilă	22
Păzind timpul	23
Infinitul alb	24
Domnița din creștet de temeri	25
Fluturi	26
Miresme de amor	27
Doar vis	28
Bucurie	29
Îmi cântă florile de mac	30
Când ai obosit	31
Îngeri albi	32
Dă-mi viață	33
Calea mea	34
Condeiu aurit	35
Fii treaz	36
Valsul teilor	37

Eu te-am trăit, Iubire	38
Zbor firav	40
Valsul vostru	42
Fericirea	43
Armonie serafică	44
Arta de a fi om	45
Dor de bucurie	46
Împlinire	47
Suflete-pereche	48
Chip gingaș	49
Mlădițe de iubire	50
Hai la joc	52
De-ar fi să...	53
Suflul cortinei	54
Oglinda fermecată	56
Sclipirea ochilor	58
Trăiesc	59
Învață-mă, Doamne, iubirea!	60
Deschide-ți cartea inimii	61
Rugăciune	62
Doar respiră	63
Timpul din oglinzi	64
Sunt	66
E acolo, există	67
Haiku	68
Grandoare feminină	69
Vremea de liniște	70
Regatul viu	72
Inima îmi simte gând	74

- Povești cu tâlc 75
De vrei să mulțumești mulțimea 77
Eu și Viața purtăm legământ 78
Ești pe lume o minune 80
Om cu Duh 82
Dorință de viață 85
Îndemn la simțire 86
Un minut e veșnicie 87
Călător 88
Moștenire 89
Valea pierzaniei 90
Agonie și extaz 91
Salvatorul nesalvat 92
Gustul Raiului 94
Bine ai venit acasă! 95
Caruselul de emoții 96
Căminul meu 97
Să crezi 98
Botezul credinței 99
Secunda iubirii 101
Gustul viu 103
Acasă 104
Reîntâlnire 106
Cel ce Este 107
Rugăciunea primăverii 108
Nașterea unei stele 109
Ploaia 110
Cerc de viață 111
Baloane de săpun 112

Sunt om 113

Versul 114

Învierea din noi 115

Ce ploaie 117

Firimituri de crezuri 120

Visul unei dimineți de mai 122

În dragoste îmi prefac cuvinte 123

Viață 124

Dar plin de bucurie 125

Jocul vieții 126

Rugăciune de seară 128

Inima mea nu e oarbă 130

Izvorul vieții 131

Mângâiere cerească 132

Răsari 133

Măreția sufletului 134

Suflet plin 135

Călăuze 136

Oglinzi poleite cu daruri divine 137

Tot ce sunt 139

Cântec de recunoștință 140

Destin 141

Înger păzitor 142

O margaretă zâmbi suav în prag de zi
Și mulțumi pentru un firesc surâs,
Un natural și prețuit pământ
Cu soarele ce-o încălzi în vis.

Și își lasă petalele încălzite
Ca filele deschise din poveste
Ce-și lasă visele cosite
De coase ascuțite și agreste.

Îți mulțumesc, Iertare,
 pentru amiezile ce au fi fost,
 când prea curând primit-am
 neprețuitul Dar
 pe care îl faci cu greu tangibil
 celor ce nu sunt în stelar!

Îți mulțumesc, Iubire,
 pentru serile ce vor să vină,
 când cu mult drag
 și sete de mărire
 te voi fi așteptat în prag!

Eu lăsat-am visele febrile
 să curgă și să-mi scalde fața,
 zâmbindu-mi mult prea cald
 inevitabil dimineața.

Să-ți lași gândul să ghicească o slovă
Scrisă pe-nserat cu un condei,
Iar privirea s-o păzești cu slavă
Să nu rănești cu viclenia ei.

Să-ți muști cuvintele perfide
De crezi că-ți aparțin, dar erau scrise
Demult în file ponosite și stupide
Și să le afli cu nesaț nescrise.

Să-ți calci fără regret mândria
Și să-ți împodobești cu flori chilia,
Primind cu bunătate chipul
Ce va veni de nicăieri cu timpul.

Apoi... să-ți lași inima să cânte
Un imn ce de pe buze îl furi,
Ce fusese scris în mii de triluri
Cu note neștiute, dar simțite.

Făcut-am din mine statuie
Cu ochi împietriți și pustii,
Lăsat-am la cer sufletul să-mi suie
Strivindu-mi vise și firești amintiri.

Lăsat-am vântul să-mi bată
Pletele-mi mult prea subțiri,
Buze captive-n simțiri
Cu trupul lor aruncat în cărări altădată.

Și ploi calde și dulci
Topi într-o noapte un picior,
Furându-mi pedestalul de piatră
Aruncând peste mine un puternic fior.

Ca din senin vine la mine,
Cu iz de toc și de arsine,
Un trubadur din mozaic
Și îmi cere să mă ridic.

Aud parcă un gând vag
Și totuși nu l-aș crede,
Aș vrea discret să mă retrag,
Dar de braț el mă tot prinde.

Iar jocul ăsta nu-mi face rău,
Chiar de știu că nu-i real,
E dulce să îmi placă, zău...
Îl simt prea boreal.

Și tot zâmbindu-mi așa...pieziș,
Mii de culori au revenit,
Îmbrățișându-mă în prag de zi
Când soarele iar mi-a zâmbit.

Am călcat zburdalnic pe pietre,
Pășind peste ape tulburi și reci,
Cerându-le lor să mă ducă spre luntre,
Împinsă de verdictul aspru: hareci!

Am ținut cu un deget luna,
Pășind cu grijă pe înguste alei
Să nu trezesc cu pasul meu taina
Ce o priveau curioși ochii ei.

Am mirosit pe furiș floarea,
Îndrăznind să ating Fericirea din ea,
Cerându-i să lase, cu suflu, în mine culoarea
O clipă pe-o aripă în zborul de nea.

Apoi... am văzut dansând pe ascuns iele,
Chemând în note de vals pașii mei;
Vrăjită, priveam în rugă la stele
Fără să vreau, să știu, să ghicesc pașii grei.

Simți, suflete, lutul vechi din tine,
Ce nu credeai că-ți aparține
Și fără de căință purtat-ai vină,
Nesimțind acea creație divină?!

Simți, suflete, lutul gol cum se afundă
Și se dizolvă în Apa făr' de undă,
Când tu plecat-ai fără de știință,
În loc să-ți bucuri a ta ființă?!

Simți, suflete, lutul proaspăt plămădit,
În mii de forme din nou zămislit,
Când tu purtai veșminte ponosite,
Podoabe, amintiri și vise învechite?!

Simți, omule, cum renaști din tine
Cu ochi mijiiți când Soarele iar vine
Să-ți deschidă pumnii strânși în pântec
Și să te învețe cu blândețe un nou cântec?!

Lăsat-am la poarta strâmtă a cetății
Zidite din pietre cu viu grai
Povara ce mi-a fost tovarășul vieții,
Purtând trupul meu în amarul alai.

Fete ce nu-și ghiceau asemănarea
Priveau curioase ochii ce veșnic plâng,
Deși aveau urechi să audă chemarea
Lacrimilor de sânge ce pietrele strâng.

Genunchii tocit-au poteci lunecoase
Priviți răbdător de marele Împărat
Ce pune Iubire în chipuri făr' de oase
În fierbintea vale a lui Iosafat.

Râvneau nebunii la o cunună udă
Purtată grațios de îngeri aurii,
Dar divin primit-am, fără de trudă,
Spicuri vii să-mpletesc laurii.

Își înălță temut aripile cu arcul dureros
În zborul fără' de margini – la care toți aspiră,
Dar încordarea ce-o simți tăios
Îi frânse zborul și penele i le zbârliră.

Rușinea ce-i fuse dictată de un semn,
Străpunse trupul poticnit în limitatul somn,
Îi dă puterea să deschidă cercul
Aripilor ample – ca ale unui dom.

Fără să gândească la insucces sau moarte,
Simțea cum vântul îi mângâia picioarele palmate,
Atunci închise ochii – în chip de fericire,
Că învinsese frica de mult temuta sa murire.

Cuprins de zborul iubirii ce-nfiripă
Un chip ce-i fuse dat în vis,
Înțelesese trist că pana din aripă
Mișcată incorect l-ar duce în abis.

Și suferea când pescărușii călători
Stăteau stingheri privind la meteori,
Putând să-și lase teama lor o clipă
Și să trăiască liberi fără' de frică.

LIBRIS | We know
books

Când cuprinse zborul al culmilor iubiri,
Dori mai aprig să simtă fierbintele nisip,
Lăsând – fără de preț – mărețele împliniri
Oricărui pescăruș ce își uită al său cirip.